

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 7

De Handelingenbedeling

Ik ben ervan overtuigd dat negentig procent van alle verwarring en tegenstrijdigheden in het Christendom veroorzaakt wordt door het negeren van de ware aard van een periode van 33 jaar die beschreven is in het boek Handelingen. Sommige mensen proberen tegenwoordig te leven alsof nog steeds hetzelfde bestuur en hetzelfde doel van God aan de orde zijn. Andere mensen proberen ermee te leven en doen hun best om de ware aard ervan te ontkennen. En weer anderen zijn ijverig de geopenbaarde feiten aan het onderzoeken om achter de bijzondere aard ervan te komen en door onderscheid te maken beter van Gods wil en doel in de tegenwoordige bedeling te leren kennen.

Iemand die nooit een diepgaande studie van het Woord van God maakt, zal daar ook nooit problemen, vragen of moeilijkheden mee hebben. Zij kunnen hun hele leven doen met het kleine beetje dat zij hebben geleerd nog voordat ze tien jaar waren en zij wensen niets toe te voegen aan het weinige dat ze weten. Iemand die voortdurend leest en ijverig de Bijbel bestudeert en aanneemt wat hij daarin vindt, zal echter ontdekken dat hij te maken krijgt met talrijke problemen, vragen en moeilijkheden en met schijnbare tegenstrijdigheden. Hij zal dan verlangen naar en zelfs bidden voor de ontdekking van die ene belangrijke waarheid die dit allemaal zal oplossen.

Een van de belangrijkste eigenschappen die een gelovige in Christus Jezus kan verwerven is bekendheid met de Bijbel, een parate kennis van zijn inhoud en het vermogen om elk vers te vinden dat in iemands gedachten opkomt. Ik ben God dankbaar voor die omstandigheden in mijn leven die mij ertoe dwongen me zeer vertrouwd te maken met de geïnspireerde Schriften. Daaruit weet ik hoe kostbaar voor de Bijbelstudent de grote waarheden zijn die ervoor zorgen dat het Woord van God een eenvoudige openbaring van Gods waarheid aan Zijn volk is. Toen ik behoorlijk vertrouwd was geraakt met het

Nieuwe Testament en me nochtans gefrustreerd voelde omdat ik op vragen geen antwoord kon vinden, niet in staat was om problemen op te lossen en geen verklaring voor de schijnbare tegenstrijdigheden kon vinden die in aantal toenamen elke keer als ik de Bijbel las, ontdekte ik één ding dat meer betekend heeft om van de Bijbel een levend en openbarend boek te maken dat enig ander ding dat ik daarvoor ontdekt had. Dat was de erkenning van de ware aard van de Handelingentijd en van het andere programma en doel dat God voor die tijd had. Hiermee hangt de grote waarheid samen dat de uitspraak van Paulus in Handelingen 28:28 een duidelijke verandering in Gods wijze van handelen met de mens markeert en dat zijn woorden duiden op een gewijzigde bestuursvorm (bedeling).

Als we deze grote waarheid niet onderkennen, zijn vele gedeelten in het Nieuwe Testament onmogelijk goed te begrijpen. Dat geldt vooral ook voor de zes brieven die Paulus in die periode heeft geschreven. Dat zijn de Eerste en Tweede brief aan de Thessalonicenzen, de Eerste en Tweede aan de Corinthiërs, Galaten en Romeinen. Alle dragen zij het karakter van de tijd waarin zij zijn geschreven. Er staan vele eeuwige waarheden in die niet aan verandering zijn onderworpen en elk woord dat erin staat is nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid (II Tim. 3:16), maar er staan ook waarheden in die met *die* bedeling te maken hebben en deze veranderden op het moment dat die bedeling ten einde kwam. Zie bijvoorbeeld I Corinthe 1:7; 5:5,8; 6:4; 7:8,27; Romeinen 1:16 (laatste zinsdeel); 3:1,2; 15:27.

Het basis voor de bedeling in de Handelingentijd is gelegd door de Here Jezus in Marcus 16:15-18:

En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuw tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.

Deze woorden bepalen de aard van de Handelingenperiode. Zij zijn tot op de letter nauwkeurig vervuld in die tijd en ze beschrijven de normale, dagelijkse ervaringen van de mensen die geloofden. Dat zien we in de laatste woorden van Marcus: “Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden.” (Marc. 16:20).

In commentaren wordt voortdurend de truc uitgehaald twijfel te zaaien over deze gedeelten door te stellen dat ze niet in de twee oudste handschriften voorkomen. Dat is echter maar één procent van de informatie die we over dit gedeelte kennen. Hetzelfde geldt ook voor Johannes 8:1-11 en het hele boek Openbaring. Voordat ook iemand maar de minste twijfel zaait over deze verzen, raad ik hem aan zorgvuldig het monumentale werk *The Last Twelve Verses of Mark* van Dean Burgon te lezen.

Het belangrijkste kenmerk van de Handelingenbedeling was dat mannen door God werden aangesteld en op Zijn aanwijzing werden uitgezonden om een door God geïnspireerde boodschap te brengen, waarvan elk afzonderlijk woord hen werd gegeven op het moment dat zij spraken (1 Thess. 2:13), wat elke keer gebeurde in de moedertaal van hen voor wie die boodschap was bestemd. Het woord dat zij spraken werd telkens bevestigd door de tekenen die erop volgden (Hebr. 2:4) en als iemand geloofde, werd zijn geloof bevestigd door wonderbaarlijke tekenen (Marc. 16:17). Gedurende de hele Handelingenperiode was dit het vaste patroon. Het is totaal verschillend van de wijze waarop God in deze tijd met mensen omgaat.

Ongeveer 650 jaar voor Christus verkondigde de profeet Habakuk, vooruitlopend op de verstrooiing van Israël onder de volken, dat er een tijd zou komen waarin God een zo ongelofelijk werk zou gaan doen onder de verstrooiden, dat de toehoorders het niet zouden geloven, zelfs al zou Hij het hen vertellen (Hab. 1:5). De uiteindelijke en volledige vervulling van zijn profetie moet nog komen, maar een voorlopige vervulling daarvan vinden we zonder twijfel in de Handelingentijd. De woorden van Paulus bewijzen dat:

Ziet dan toe, dat u niet overkome, wat in de profeten gezegd is: Ziet, verachtters, en verwondert u en verdwijnt; want Ik werk een werk in uw dagen, een werk, dat gij voorzeker niet zult geloven, als iemand het u verhaalt. (Hand. 13:40-41).

De Israëlieten die leefden in de Handelingentijd, zowel zij die in Palestina woonden als zij die verstrooid waren onder de volken, hoorden niet alleen wat God aan het doen was, zij zagen het ook (Hand. 2:33). Zij waren zowel voorwerp als getuige van het werk van God dat zijn weerga niet kent in de geschiedenis van de mensheid. Daarom is die periode van 33 jaar uniek; het verschilt van alle andere perioden waarin God werkte. Met het oog daarop moeten we in het bijzonder Gods doel en werk die deze periode zo bijzonder maken onderzoeken. Dat onderzoek is schromelijk verwaarloosd.

Theologen hebben er altijd al een gewoonte van gemaakt om de waarheid over Gods werk in de Handelingenperiode te bagatelliseren, te kleineren en te minimaliseren. Dat is zowel bewust als onbewust gebeurd. De echte geschiedenis van God in het boek Handelingen hebben de commentatoren op het boek Handelingen herschreven. Zij willen doelbewust niets anders dan de grondlegging en ontwikkeling van wat zij 'de Christelijke kerk' noemen in deze fase in de geschiedenis zien. Zij lezen dat in elk gedeelte en ze verklaren het vanuit elke passage en vertalen het zelfs zo dat deze overal in deze periode is terug te vinden lijkt. In werkelijkheid bagatelliseren zij alles wat tot deze periode behoort en overdrijven alles in het huidige Christendom zodat beide ongeveer op hetzelfde niveau lijken uit te komen, opdat het ene de voortzetting kan worden genoemd van het andere. Op die manier komen ze tot de overtuiging dat 'de kerk' begonnen is met Pinksteren; vervolgens noemen ze de georganiseerde religieuze instellingen van tegenwoordig 'de kerk' die toen ontstaan is – het resultaat van wat begonnen is met Pinksteren.

Hiermee maken ze van de *ecclesia* van God (de uitgeroepenen) niets anders dan kerkleden; en zodoende maken ze van de tegenwoordige kerkleden de uitgeroepenen van God. De door God aangestelde en geïnspireerde herauten uit die tijd worden predikers en voorgangers genoemd; en de predikers en voorgangers van tegenwoordig beschouwen ze als de door God geroepen en aangestelde dienstknechten van God. Op die manier holt men de posities uit het verleden uit en pompt men de posities van tegenwoordig op, zodat ze op elkaar lijken.

Een apostel, zoals Paulus, wordt tot een 'zendeling' gemaakt en zijn reizen worden 'zendingsreizen' genoemd. De door God geïnspireerde verkondiging van de apostelen worden 'preken' genoemd en er wordt ons voorgehouden dat het belangrijkste doel van deze mannen was om kerken te stichten. Men vertelt ons vervolgens dat alle grote wonderen die deze mannen hebben verricht ook door ons zouden kunnen worden gedaan als we maar voldoende geloof hebben. Er wordt ons zelfs gezegd dat het door God gegeven vermogen om in een vreemde taal te spreken slechts een extatisch en onverstaanbaar gebrabbel was en dat het hoofdschudden, oogrollen, en het slaken van onverstaanbare en inhoudsloze geluiden wat tegenwoordig wordt ervaren de Bijbelse gave van tongen is. Het hoogste van God wordt tot het laagste van de mens gemaakt en het laagste van de mens wordt verheven tot het hoogste van God, opdat alles wat er in de Handelingentijd gebeurde gelijkgesteld kan worden aan de kerkelijke activiteiten van tegenwoordig.

Zelfs Dr. C.I. Scofield is in deze val getrapt door in zijn Bijbel met aantekeningen opschriften boven perikopen in Handelingen te plaatsen als 'De eerste Gemeente', 'De eerste preek van Petrus', 'De eerste zendelingen', 'Ouderlingen in elke gemeente aangesteld', 'Het stichten van de gemeente te Thessaloniki', 'Het stichten van de gemeente te Corinthe.' Op die manier wordt het stempel van een modern kerkelijk en georganiseerd religieus programma op elke bladzijde in het boek Handelingen gezet, terwijl daar in werkelijkheid niets van te vinden is.

In de jaren die ik besteed heb aan de bestudering van de geschiedenis in het boek Handelingen, heb ik geprobeerd mezelf te doordringen van het leven en de geest van die tijd. Deze studies leidden tot de overtuiging dat bepaalde grote waarheden die met die periode verband houden in het oog springen als bergtoppen en iedereen die eerlijk willen omgaan met de geschiedenis van het boek Handelingen en met de brieven die in die tijd zijn geschreven, zouden deze waarheden moeten onderkennen en benadrukken. Deze bergtoppen moeten niet worden platgewalst.

Aan het einde van de Handelingentijd had God alles bereikt wat Hij van plan was te doen. Geen enkel doel is niet behaald en geen plan is verijdeld. De boodschap is verkondigd tot aan de einden der aarde, heel Israël heeft het gehoord en er is een overblijfsel bepaald; uit de heidenen is een volk voor Zijn naam geroepen. De fase van halm en aar van het Koninkrijk zijn voltooid (Mar. 4:28). De volgende fase zou 'het volle koren in de aar' zijn, het

geopenbaarde koninkrijk van God stond op het punt over de mensheid los te barsten. Maar het kwam niet.

Gods doel met het Koninkrijk is tijdelijk opgeschort, omdat Hij bezig is met het bereiken van een doel dat Hij nooit eerder heeft geopenbaard. Hij neemt nu tijd om in de geschiedenis van de mensheid een passage te schrijven over de genade die in Zijn karakter besloten ligt. Dat gebeurt nu, in de bedeling van de absolute genade. Waarheden die golden in de tijd van de Handelingen kunnen wel of niet van toepassing zijn op het heden. Paulus zegt ons in Filippensen 1:10 dat we de dingen die voortgezet worden moeten onderzoeken (zie het Grieks). We moeten leren het woord der waarheid recht te snijden (II Tim. 2:15).